

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Papæ supra Concilium præcisivè acephalum superioritas ostenditur
ex Deuter. 17. cap.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

vinitus competit, nec adeo Concilium e-
tam quā Oecumenicum, unā cum Capite
spectatum, potest habere majoritatem jurif-
dictionis, sive superioritatis erga Papam.

Quintò. Urgebit Adversarij Auctoritatem
Conciliorum probari peculiariter ijs omnibus
Scripturæ locis, quibus Ecclesia circa fidem
errare non posse, demonstratur. Cùm enim
Concilium repræsentet Ecclesiam, necessum
esse, ut, quemadmodum Ecclesia, ita & Con-
cilium ab omni erroris circa fidem periculo
absit. In cujusmodi adeo infallibilitatis con-
summata prærogativā Concilium superemi-
nere Papæ solitariè spectato. Verum equidem
est, tanto honore Christum esse dignatum
suam Ecclesiam, adeoque Concilium ejusdem
integraliter repræsentativum, ut hoc superemi-
neat in consummata infallibilitatis in fidei dog-
matibus decidendis prærogativā; attamen
sicut Ecclesia absolutè sumpta, nequit intelligi
sinè Capite, sic neque Concilium, quā Uni-
versalem Ecclesiam repræsentans, est intelli-
gibile, quin informatū sit Oecumenico Chri-
sti vicario caractere, Summi Pontificis pro-
prio. Cujus proinde per suum personalem
consensum ad Concilij dogmaticas sanctiones
accessio est prorsus necessaria, ut istæ obtine-
ant consummatæ etiam quoad nos infallibili-
tatis prærogativam; uti patet ex antecedentibus.
Et hinc Concilium non jam acephalum, sed
quā ipsum Papam, Ecclesiæ Caput ejusque
ex Apostolicæ auctoritatis caractere pro-
fluentem consensum substantialiter includens,
habet quidem aliquam majoritatē consumma-
tā & ultimata in Ecclesiā circa fidei dogmata
infallibilitatis. At quia ista majoritas non est
jurisdictionis, sed præminentie cuiuspiam
super Spiritū sancti, ac Christi assistentiā
fundatā: idcirco ne Oecumenico quidem
Concilio competit stricta & propriè dicta
supra Papam superioritas, jurisdictionis
nempe majoritatem importans.

§. III.

Papæ supra Concilium præcisivè acepha-
lum superioritas ostenditur ex Deuter.

17. cap.

14. **N**am primò decernitur in hoc sacro textu,
ut causæ difficiles ex Veteris Testamenti
legibus judicialibus decidendæ, in quibus va-
riabant fortè judicia, seu tribunalia sæcularia,
deferrentur ad Sacerdotes Levitici generis,
& ad judicem, qui judicaret judicij Verita-
tem, jus scilicet Divinā judiciali lege conten-
tum, applicando ad causæ controversiæ statum.
Hi ergo Sacerdotes cum judice, nempe Sum-
mo Pontifice in loco Sanctuarij congregati,
consciebant Ecclesiasticum Veteris Testa-
menti Concilium, in quo præsidebat Summus
Sacerdos. Atqui ad hunc in eo Concilio spe-
casse definitivam sententiam, evincitur ex
cit. 17. cap. Deuter. v. 12. ubi sic habetur:
*Qui autem superbierit, nolens obedire sacerdotis
imperio & judicis decreto, morte morietur. Pari
ergo ratione in Concilio Novæ Legis pertinet
ad Summum Pontificem, proferre definitivam*

sententiam. Hæc autem prærogativa præ-
sidentie auctoritatem importans, necessariò
infert, quandam superioritatis super Con-
cilij Corpore majoritatem.

Excipient pro secundo fortassis Adversarij
cum Tostato Abulensi *quæst. 4. in cit. cap. 17.*
Deut. Veteris Testamenti Sacerdotem Sum-
161. m-
29-
mum, tanquam præsidem, nomine & con-
sensu Concilij protulisse sententiam: quomodo
in Novi quoque Testamenti Concilijs Oe-
cumenicis, Papam nomine totius Concilij ex
suffragijs Patrum definire ac decernere; veluti
praxis doceat, conformiter normæ Concilij
Hierosolymitani *Athorum 15.* descripti, ubi non
Petri solius, sed totius Synodi Oecumenicæ
nomine nescitur fuisse latum decretum sub
hoc tenore: *V. I. sum est Spiritui sancto, & nobis &c.*
Quemadmodum igitur inepta foret conse-
quentia, quā Dux Venetorum ex eo, quod
nomine totius Senatûs proferat sententiā de-
finitivam, inferretur, esse superior toto Sena-
tu, quin potius hic dicendus sit illo major: sic
ex eo argumento haud concludi, Papæ supra
Concilium, sed hujus potius super Papā su-
perioritatem seu majoritatem, cùm reverè
quisque minor dicendus sit illo, ex cujus no-
mine & auctoritate exercet judicium, seu
proferat sententiā judicariam. Quamvis pro-
inde *Deut. 17.* proclametur reus mortis,
qui non obedierit *Sacerdotis* (non Concilij)
imperio: hoc ipsum tamen imperium nomine,
ac vice totius Concilij Ecclesiastici à Summo
Sacerdote latum, non reducebatur in istum,
nisi quatenus erat repræsentans totum Con-
cilium, sicque adeo hujus præminentia debe-
bat in ipso fuisse repræsentata. Pari igitur
ratione Papam Concilio Oecumenico præ-
sidentem, ita nomine Synodi proferre defini-
tivam sententiam, ut illum sit repræsentans,
Divo etiam Augustino inculcante, quod Pa-
pæ summa prærogativa competat ipsi quā re-
præsentanti Ecclesiam.

16. Pro hujus exceptionis refutatione, oportet,
pro tertio discernere varios status Ducum
seu Principum tum politicorum, tum Ec-
clesiasticorum. *Vnus* namque Ducis, v. g. Ve-
neti, status est, ut non tantum sub primævâ sui
origine, vel etiam in hujus ad sui personam
derivatione, sed in cunctis actibus publicis
suam accipere debeat auctoritatem ex Com-
munitatis, aut Senatûs, quem repræsentat, vo-
to communi. Talis proinde Ducis potestas
integra est in colligendis votis singularibus,
dijudicandâque, unâ cum alijs, fortasse votorū
majoritate, juxta quam ita subsistet votum
commune Senatûs, seu Communitatis, ut ex
hujus auctoritate, non ex sua propria præ-
minencia, definire debeat. In tali igitur
statu præminencia Ducis nullam infert su-
perioritatem super Senatu, sed hujus potius
auctoritas importat superioritatem supra suo
Duce seu Præsidi. *Alter* Principatûs seu Du-
catûs status est, ut in sua prima origine omni-
modam potestatem suam, seu Ducalem, seu
Regiam acceperit ex Communitate, cui per
jus naturæ competeat politica Regia autho-
ritas, vel per se ipsam exercenda, vel trans-
fun-

fundenda pro libitu in unum aliquem Monarcham. Quæ supremæ Potestatis politicæ in unum Monarcham transfusione factâ, quis jam dicere aulit, Communitatem Regni in Statuum Comitij publicis repræsentatam, esse Rege, si Monarcha sit, superiorem? Talis ergo Monarcha repræsentat quidem totum Regnum suum, Comitiatque ex totius Regni Statibus coram se congregata, quæ tamen repræsentatio non ejus est conditionis (uti de primo, Ducatûs v. g. Veneti, statu dicebatur) ut ex Comitiorum auctoritate & voto decernere, seque hisce subiectum profiteri debeat: sed supremæ politicæ potestatis auctoritas unice stat penes ipsum, in vi cujus habet omnimodam, super totius etiam Regni Comitij superioritatem.

17. Tertius Ducatûs seu, Principatûs Ecclesiastici status est, ut ne quidem in prima sui origine habeat in se derivatam auctoritativam potestatem suam ex Communitate, quam repræsentat, sed immediatè à Christo Domino. Atque talis status est in Summo Pontificatu, prout eleganter eum describit sanctus Augustinus *Serm. 108. De diversis*, ita differens. Inter Apostolos penè ubique solus Petrus totius Ecclesiæ meruit gestare personam. Propter ipsam personam, quam totius Ecclesiæ solus gestabat; audire meruit. *Tibi dabo claves Regni Cælorum; has enim Claves non homo unus, sed unitas accepit Ecclesiæ.* Hinc ergo Petri excellentia prædicatur, quia ipse universitatis & unitatis Ecclesiæ figuram gessit: quando ei dictum est, tibi dabo, quod omnibus traditum est. Quando igitur Petrus præsignabatur totius Ecclesiæ gestare personam, ac gerere figuram unitatis Ecclesiæ, nisi quando Christus ipsi dicebat. *Tu es Petrus: & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam?* Quasnam verò Christus Petro Ecclesiæ figuram gerenti claves dedit, nisi quæ importabant indefinitam quodcumque ligandi & solvendi potestatem? Nunquid verò ab istâ indefinitâ super quodcumque morale protensâ auctoritate excludi potest ullus actus moralitatem in regnum Cælorum ordinabilem præferens? An non igitur ea Petri auctoritas ita est repræsentans Ecclesiæ, ut omnium ejus membrorum seu singillatim, seu collectim in Concilio acephalo iumptorum moralitates complectatur, cum aliqua adeo super ipsas superioritatis præminentia?

18. Quæ universa S. Chrysostomus eleganter expressit *homil. 55. in Matth.* super hæc verba *cap. 16. Vos verò quem me esse dicistis &c.* Sicut enim beatus Petrus, interrogatus omnibus, solus respondens, etiam non expectatâ aliorum sententiâ, pro omnibus respondere censetur, quia ipsi Pater cælestis præ reliquis omnibus Christi Divinitatem revelavit, non quia alij, quid respondendum esset, ipsum docuerunt; ita ipse Petrus (concluditis S. Doctor) fundamentum Ecclesiæ statuitur, ut eam sustentet, non ut sustentetur ab eâ: claves accipit ab ipso (Christo) cum Ecclesiâ communicandas, ab ea iterum recipiendas. Constat igitur, Petrum repræsentare Ecclesiæ, non eo sensu, quod ab Ecclesiâ receperit suam auctoritatem, sed quod

in Ecclesiæ, ejusque membra Hierarchica derivetur ab ipso participatio potestatis clavium: sicque adeo Petrus est gerens figuram Ecclesiæ, tanquam Princeps, ex quo tanquam primo in terris principio clavium potestatis communicetur Ecclesiæ membris Hierarchicis, & sic universitatis & unitatis Ecclesiæ figuram gessit, quando ei dictum est: *Tibi dabo claves*: quod omnibus traditum est in Petro seu Principio & Principe, transfundente in omnes, de sua clavium potestate. Quare illa repræsentatio Ecclesiæ in Petro, non importat hujus respectu Ecclesiæ subjectionem, sed superioritatem respectu Hierarchiæ Ecclesiasticæ *acephalicè spectatæ.*

Hinc pro quarto regrediendo ad præallegatum ex *Deuteronomio* sacrum textum, ita licet ulterius argumentari. In eo namque sacro textu consideratione præcipuè dignum occurrit: licet iudicium causæ ad Concilium Sacerdotale delatæ spectaret etiam ad iudicem, & ad totum conventum Sacerdotum, qui cum Summo Sacerdote conjuncti, debent indicare iudicij veritatem; uti verba Divina *vers. 9. & 10.* habent, nihilominus obedientia tali iudicio ac decreto iudicario debita, sequenti *vers. 12.* reducitur in unum Sacerdotem Pontificem Maximum: quatenus *ibidem* morte dignus pronuntiatur, qui superbiendo nolisset obedire Sacerdotis imperio, & Decreto iudicis. Ex quo manifestum redidit, in Veteri Testamento Concilium illud Sacerdotale non fuisse potitum supremâ iudicariâ auctoritate, nisi quâ conjunctum cum Summo Sacerdote, sub quâ proinde coadunatione ita consistebat suprema iudicij auctoritas, ut sententiæ tamen inde prolatae vis ac energia à præcitate sacro textu adscriberetur præciso Sacerdotis imperio. Cur hoc? nisi quia sub Sacerdotis Summi, seu Iudicis, & tanquam Capitis, Præsidijque characterè, eum quasi formâ Concilij, consistebat hujus auctoritas, quæ ubi Concilio accessisset, vim obtinebat, sub mortis etiam reatu obstringendâ ad decreti seu imperij taliter lati obedientiam. Quemadmodum igitur corporis humani formâ huic catenus præminet, quatenus in se eminenter continet cunctas etiam corporales seu sensitivas, seu vegetativas potentias: & hinc, licet anima secundum se præcisè spectata, non habeat vim eliciendâ tales functiones corporales, sed ad eas præstandas opus habeat corpore ac membris ipsius, eum organo ad ejusmodi operationes per naturam destinatis, minimè tamen dicere licet, corpus exercere quandam super animâ quasi superioritatem. Sic in Veteri Testamento ex ordinatione Divinâ iudicariâ suprema Ecclesiastica potestas, ipsarum etiam Dei legum iudicialium interpretativa, & ad causas seu civiles, seu criminales applicativa, non competeat quidem Summo Sacerdoti, nisi quâ concurrenti cum Concilio, eo ipso tamen, quod hujus sententiæ esset quasi informis, quamdiu non informabatur Summi Sacerdotis consensu, ideo istius imperium ita fuerat dependens à Concilio, ut

respe.

respectu istius Summus Pontificatus se habe-
ret tanquam forma, in tantum supereminens,
in quantum anima in ordine ad functiones
etiam corporales supereminet corpori, à quo
seu organo est dependens. Ob cuiusmodi
adeò præminentiam facer textus præciso
Sacerdotis imperio attribuit vim reatus mor-
tiferi inflicivam, quatenus scilicet Concilij
vota in Sacerdotis tandem consensum reduci
debent, ut ab hoc, eua formâ, reciperent
vim auctoritativam: sicque proinde vis im-
perij reducebatur in Summum Sacerdotem,
quò Concilio consensu suo auctoritativo ac-
cedentem; atque adeò iste meritò dicendus
fuerat Concilio præminuisse.

Pro quinto igitur, per rationem minimè
disparem in expendenda auctoritate Oecume-
nica Concilij Generalis intrâ Novum Testa-
mentum, res ita tractari debet, ut, si Syno-
dus, quantumvis materialiter Generalis, sit
realiter *acephala*, id est absque Capite, Sum-
mo Pontifice; dicere oporteat, ipsam non
consistere nisi Cœtum Ecclesiasticum, aucto-
ritatis Oecumenicæ caractere destitutum, ac
consistentem unice in aggregatione Episco-
pali jurisdictionum in universale Ecclesiæ
bonum, ex ipsâ intrinsecâ quoque naturâ
suâ coordinatarum. Quò si verò Concilium
Generale sub vicario Christi caractere sit
primitivè coadunatum, sicque Oecumenicâ
Papæ auctoritate insignitum, nequit equidem
dici *realiter acephalum*, attamen quâ *abstractivè*
acephalum, potest comparari cum Summo
Pontifice. Sub tali igitur comparatione Papa
se habet ad reliquum Concilij *abstractivè ace-*
phali corpus, tanquam forma. Neque verò in
Concilij Generalis primâ duntaxat coaduna-
tione, quam, oportet, fieri in Nomine Christi,
seu vicariâ huius auctoritate, sed sub ipsa
etiam dogmatica definitione, eatenus debet
Concilio accedere Summi Pontificis cum il-
lius sensu consonans consensus, ut antee-
denter ad istum, sanctio *Conciliaris* sit adhuc
informis, indigens auctoritativo Papæ ac-
cessu, eua formâ Decreti quâ dogmatici, per-
fectivâ & consummativâ. Quantumvis ergo
pro isthac Oecumenici Synodalis Decreti vi
auctoritativa, Papa sit dependens à Concilio
tanquâ ipsius etiam Spiritus sancti sibi coope-
rantis organo; quemadmodum etiam anima
in ordine ad corporales functiones est depen-
dens à corpore, eua organo per sui informa-
tionem actuato: eo ipso tamen, quòd Papæ
Oecumenicæ auctoritas ad Concilium *abstractivè*
acephalum comparata, se habeat tan-
quam forma, reliquum verò Hierarchicum
in Synodo Generali aggregatum Ecclesiæ
Corpus se habeat per modum organi *quasi*
materialis, à quo per Christi institutionem
pro ultimata dogmatica sanctione debeat
dependere Summus Pontifex; idcirco hic me-
ritò dicendus est præminere Concilio *ab-*
stractivè acephalo.

Instat pro sexto Adversarius. Hanc ip-
sam Summi Pontificis in dogmaticis sanctio-
nibus à Concilio dependentiam arguere huius
supra Papa superioritatem: quippe cum talis

dependentia in eo fundetur, quòd Concilium
sit repræsentans universalem Ecclesiam; ve-
luti Synodus Constantiensis adhuc *acephala*
suis Decretis præfixum voluit huiusmodi
titulum.

Verum ex hætenus deductis jam extat
demonstratum, Synodo *acephala* non com-
petere, esse Ecclesiæ Hierarchicæ, nisi *mate-*
rialiter quasi spectatæ, repræsentativam, ita ut
Ecclesiæ Hierarchicæ, seu Synodi, quâ Oe-
cumenicæ *formalis* denominatio & ratio, non
sit nisi ex caractere Christi Vicario Ponti-
ficæ potestatis proprio. Priusquam igitur
ista auctoritativa Christi vicaria forma ac-
cedat Concilio *acephalo*, nequit quidquam
habere de auctoritate Oecumenicâ. Huius
ulteriore demonstrationem accipe ex se-
quenti inductione. Duplex namque est Con-
cilij Oecumenici *Matth. 18.* per Christum
constituta præminentia. Una consistit ex
eâ, quæ Apostolis *collectim* sumptis, quâ Ec-
clesiam repræsentantibus, sicque in Concilio
Oecumenico aggregatis ibidem est promissa
indefinita ligandi & solvendi potestas. Quem-
admodum verò anima se habens, tanquam
principium *formale* respectu emanationis con-
naturalium potentiarum, ex ea profluentium
in corpus, nequit inferior, sed potius superior
dici debet isto, utpote quod in ordine ad il-
las se habet tanquam *materialis*, subitque ra-
tionem principij *materialis & organici* erga
rationales quoque animæ operationes, quæ
ex phantasiâ dependentes. Sic in Concilio
Oecumenico, quâ jurisdictionis illius univer-
sali per Christi Domini verbum susceptivo,
formale quasi principium ejuldem est char-
acter Papæ, præferens Christi nomen vica-
rium, Synodi quâ Oecumenicæ *formaliter*
constitutivum: *materialis* verò est reliquum
Corpus Ecclesiæ Hierarchicum, consistens ex
Christiani orbis Prælati Ecclesiasticis, in u-
num cum Christi Vicario aggregatis. Num
igitur fas est dicere, istud Corpus, si *acephalicè*
spectetur, esse Papæ superius, vel potius Sum-
mus Pontifex respectu Concilij *præcisivè ace-*
phali major & superior nominandus est?

Septimò. Altera dein Concilij Oecume-
nici prerogativa consistit ex omnimodâ &
consummatâ in dogmaticis sanctionibus in-
fallibilitate. Hæc verò competit Concilio
non *acephalo*, sed pleno ac Oecumenico,
ut sic composito ex Capite ac reliquo Eccle-
siæ Corpore, per vicarium Christi Nomen
aggregato, quâ ambobus in unum veritatis
Divinæ sensum consentientibus. Quemad-
modum igitur capacitas redimendi genus hu-
manum, non poterat equidem convenire
Christi animæ separatæ, sed quâ unitæ cor-
pori, ita tamen, ut hæc capacitas *per se primò*
competeret Christo ratione animæ, corpore
ad eam se habente per modum organi, *ma-*
terialiter concurrente ad opus Divinæ re-
demptionis. Sic consummata in fidei dog-
matibus decidendis infallibilitas, neque soli
Papæ saltem *quoad nos*, neque Concilio *ace-*
phalicè considerato, sed *plene ac perfectè* Oe-
cumenico competit, ita tamen, ut auctoritas

Y y Pon.

superioritas
acephala
GVI
18

22.

ex pag.
242. n.
42.

23.

ibi. n.
41.

20.

ca. 19.
247. n.
41. n.

21.

mbra hierarchia
rio potestati
est generis
epi, et quo
cipio dicitur
est membra
is & omnia
ei distincti
is tractum
incipio, unde
clayum præ
Ecclesiæ in
Ecclesiæ in
tem respicit
aliquid præ
ocidento ad
mo sacrum
argumenta
ratione par
dicitur ca
te spectat
ventum Sacer
erde conju
terarem, ut
ene, nihilom
decreto judic
debetur in
laximum: quo
romonatur, p
certa imp
manifestum re
Concilium il
situm superem
la comparetur
proinde con
ma iudicij auct
inde proinde
asa a dicitur
o. Cui hoc d
i, seu iudicij
e caractere
ebat huius
cessisset, t
aba obligat
er liti ob
tue corpori
præminere
net curas
u vegetatis
ma (secund
eat vim
is, sed ad
e ac mem
modi operat
nimè tamen
quandam
u. Sic in
Divinâ iust
teitas, ip
interpreta
animali ap
Summo Sacer
Concilio, d
entia esse
madatur. S
no istius i
Concilio, ut
respo

Pontificia sit quasi *formale*, reliquum verò ex Episcopis aggregatum Ecclesiæ Corpus Hierarchicum, sit *materiale* constitutum Concilij quâ susceptivi consummata & ultimata in rebus Fidei definiendis infallibilitatis. In quantum ergo anima Christi in ordine ad opus redemptionis humanæ supereminet corpori, ad eandem redemptionem *passivè & materialiter* concurrenti: sic Papæ auctoritas, seu Concilij Oecumenici forma, prævalet reliquo Ecclesiæ intra Synodum Generalem aggregatæ, corpori Hierarchico, etiam in ordine ad participandam illam consummatam in sanctionibus dogmaticis infallibilitatis prærogativâ.

24. *Obavò.* Ad ipsissimam hanc prærogativam magis elucidandam, haud inepta est Novi ac Veteris Testamenti Sacerdotiorum sequens comparatio. In Antiquo namque Testamento Divina proferebantur Oracula tû ex Sanctuario, in quod Summo duntaxat Sacerdoti patebat aditus; juxta 16. cap. *Levit.* tum ex Rationali *Vrim & Thummim*, ornamento Summi Sacerdotis, quo pectus ipsius tegebatur, & cui inscripta erant ista verba: *Doctrina & Veritas.* Nunquid verò tale in fidei dogmatibus definiendis Oraculum Divinum præstò est Novi Testamenti Summo Pontifici, Petri successori, tum ex eo, quòd sit Petra, super quam fundata est Ecclesia, cui portæ inferi non prævalebunt: tum ex eo, quòd Christus pro Petro, ejusque adeò Successore rogavit, ne fides ipsius deficeret, sed in fidei veritatibus confratres suos confirmandi efficaciam obtineret? Ubinam verò talis præ eminentia in sacris Litteris habetur concessa Concilio *acephalo*? An non igitur Papa in hoc dicendus est præminere Synodo, sive *realiter*, sive *præcisivè acephale*?

25. Verùm de hoc *infra* differemus ex instituto. Interea dum in præsentem est sermo de consummata fidei, saltem *quoad nos*, omninò ultimata infallibilitate, subsistente in Papa, quâ consentiente cum reliquo Generalis Concilij Corpore Hierarchico: non importunè sequens efformatur argumentum. Nempe sicut Sacerdotis Summi in Antiquo Testamento de consulendis Divinis Oraculis, prærogativa non habebat in ipso locum, nisi quâ ingresso Sanctuarium, vel quâ consulente Deum per Rationale *Vrim & Thummim*, sic ea consummata circa fidei dogmaticas sanctiones infallibilitatis omnimodæ prærogativa competit Papæ intra Sanctuarium Concilij Oecumenici, quatenus scilicet cum isto consentit. Qui consensus, seu Papæ ad Concilium sub vicaria Christi auctoritate sua aggregatum accessus auctorizativus, est mysticum Rationale *Vrim & Thummim*, ex quo Deus ipse loquitur, faciens quodcumque petierint *Duo*, Caput scilicet ac reliquum Ecclesiæ Hierarchicum Corpus, pariter consentientia: quibus ut sic Christus cum Patre suo Eterno ac Spiritu sancto *infallibiliter* assistendo inspirat, ac edocet ipsos veritatem dogmatis, pro quâ firmandâ in unum sunt coadunata. Quamvis proinde Papæ intra Concilium sit infallibilitatis consummata præ eminentia

244.
n. 49.

major, quàm *secundùm nos* saltem (quandò Ecclesia aliud non definit) sit in solo Papæ, extra Concilium constituto. Quia tamen hæc ipsa prærogativa eatenus competit Concilio Oecumenico, quatenus in hoc Papæ auctoritas quasi *formale*, reliquum verò Hierarchicum Ecclesiæ Corpus est quasi *materiale*. Idcirco sicut anima non nisi quâ unita humano corpori, est capax gratiæ sanctificantis ex meritis Christi suscipiendæ, nequit tamen dici, quòd anima in ordine ad istam gratiæ sanctificantis capacitatem, dependens à corpore mortali, sit isto inferior, sed potius asserendum est, quòd anima super corpore competat superioritas; imò ne totus quidem homo potest dici habere superioritatem super animâ; sic licet Papa non nisi quâ conjunctus cum Concilio, per suam Christi vicariam auctoritatem aggregato, obtineat consummatam omnimodæ saltem *quoad nos* ultimata infallibilitatis prærogativam, quia tamen Papæ suprema auctoritas est quasi *formale*, Concilij quâ Oecumenici constitutum, nequit Concilium ejusmodi dici, habere *strictam* respectu Papæ superioritatem.

§. IV.

An ex regulâ fraternæ correctionis per Christum Matth. 18. institutâ evinci valeat Concilij Generalis supra Papam superioritas?

IN præsentem agendum nobis erit cum Tomato Abulensi, in *Defensorij sui part. 2. cap. 72. & 73.* tractante hæc Christi Domini ad Petrum etiam prolata verba: *Si peccaverit in te frater tuus &c. dic Ecclesiæ.* Nam primò Christus hoc dicebat Petro, dum quidem non erat adhuc Papa, illa ipsa tamen verba referebantur ad tempus, quo Petrus erat futurus Papa. At verò ex ipsdem Christi Domini verbis constat, Petrum remitti ad peccatorem incorrigibilem denuntiandum Ecclesiæ. Sub hæc verò Ecclesiâ intelligi Concilium Generale, probat præcitatus Abulensis cap. 70. Quòd si ergo Petrus quâ Papa esset major, quàm Concilium Ecclesiæ repræsentativum, non remitteretur à Christo ad Ecclesiam, sed sufficeret, quòd sibi tanquam Papæ de delicto fieret denuntiatio, sicque id puniret; cùm judex superior nunquam remittatur ad inferiorem.

Verùm lubenter admittimus, illa Christi Domini verba; *dic Ecclesiæ*, referri ad Petrum pro eo tempore, quo erat futurus Papa, attamen si sacer ille textus confertur cum suo contextu, evincitur, Ecclesiæ nomine ibi venire Concilium Generale non *acephalicè* spectatum, sed quâ in *Nomine Christi*, adeoque *vicariè* hujus auctoritate, Papæ inexistente, condunatum. Unde sit consequens, si peccator publicum Ecclesiæ sanctæ Bonum, sanctamque unitatem & pacem perturbet, peccati etiam in ipsum Papam utpote Oecumenicum Pastorem, cui Ecclesiæ Universalis cura incumbit. Dum Papa igitur tanto major nequit se solo efficaciter remedari, ipsius utique officio